

N:o 166.

Af Herr Sven Andreasson från Elfsborgs län: Om ändring i 4 och 5 §§ af Kongl. Förordningen den 24 September 1861, angående tillsyn å förmyndares förvaltning af omyndigs egendom.

Myndlingars rätt har städe sökt bevaras af lagstiftarne alltifrån det begreppet samhälle började utvecklas, och förvaltningen af deras egendom har, för att icke blifva ett alltför kärt besvär för vederbörande förmyndare, varit underkastad en viss kontroll. Oaktadt vårt samhälles framskridna civilisation och från uråldriga tider lagbundna skick, har denna fråga i humanitetens och rättvisans intresse icke kunnat finna en nöjaktig lösning, oaktadt alla bemödanden derför. Till och med Herr Justitie-statsministern har vid nästlidne riksdag, med anledning af en förutgången skrifvelse till Kongl. Majt från Riksdagen med underdånig anhållan om nytt lagförslag i förevarande fall, ansett sig böra helt enkelt afgifva den förklaring, att något lämpligt sätt till frågans lösning då icke föreslagits eller kunnat utfinnas. Eburuväl jag icke kan framkomma med ett fullständigt och nöjaktigt förslag till denna frågas praktiska lösning, vill jag likväl, i ändamål att ytterligare upplifva diskussionen om sättet för bevarande af de samhällsmedlemmars rätt och bästa, hvilka sjelfva äro oförmögna att skydda det viktigaste villkoret för deras existens, förmögenheten, eller åtminstone möjlighet till en lämplig uppfostran, framställa ett förslag till någon ringa förändring om icke förbättring uti nu gällande författning, angående tillsyn å förmyndares förvaltning af omyndigs egendom, den 24 September 1861. Den ändring i kreditlagstiftningen, hvarigenom omyndigs förmånsrätt till betalning ur i konkurs-tillstånd försatt förmyndares till borgenärer afträdde egendom blifvit upphäfd, skedde visserligen i öfverensstämmelse med nutidens principer. Lagstiftarens försök att likväl tillgodose den omyndiges rätt genom att på landet under häradsrättens öfverinseende stadga, att kommunalnämnden eller andra inom kommunen utseddé gode

män skulle granska vederbörande förmyndares räkningar rörande omhänderhafda omyndiges medel, har icke visat sig tillräckligt uppfylla ändamålet af trygghet för den omyndige, enär desse gode män, eller denna nämud, icke kunna annorledes ingripa uti en slarfvig eller eljest i obestånd råkad förmyndares handhafvande af omyndiges gods än medelst anmälan till häradsrätten, hvars åtgärd då blifver att förordna annan förmyndare, måhända först sedan den omyndiges tillgångar redan blifvit förskingrade. Den i författningen omförmälda skyldighet för förmyndare att lemna in-teckning eller annan säkerhet för de medel, som hos honom innestå, synes vara temligen illusorisk, ithy att förmyndaren blott behöfver uppvisa sådan säkerhet, hvilken möjligen kan vara anskaffad endast för tillfället. Jag får sålunda till ändring uti förbemälda Kongl. förordning angående förvaltning af omyndigs egendom vörd-samt föreslå,

att 4:de och 5:te §§ i nyssberörda förordning ändrades i den syftning, att i stället för förmyndare, som i öfrigt ega att ställa sig till efferrättelse alla nu gällande stadganden i afseende å skyldighet att vårda omyndigs egendom, de utsedde gode männen, eller nämnden, skulle åligga, att, efter vederbörligen gjord granskning af förmyndareräkningar inom kommunen, sjelfve på föreskrifvet sätt och tid ingifva dem till rättens ordförande i stad eller domhafvanden å landet, samt att samma gode män eller nämud, då de finna förmyndare vara i obestånd, egde att genast utan rättens hörande vidtaga åtgärder till bevarande af omyndigs egendom, intill dess annan förmyndare af rätten i vanlig ordning efter anmälan hunnit tillsättas.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1874.

Sven Andreasson.